

Jahve Jireh - část 3

¹ Děkuji, bratře Bordersi. Můžete se posadit. Zrovna jsem měl chvíli rozhovor s bratrem Harrelem, předsedou tohoto shromáždění, a zjistil jsem, že on je misionářem, a že máme některé věci společné. On se nyní vrací na Zlaté pobřeží do Afriky. A mým záměrem je, abych se tam letos dostal. Pokoušíme se spolu něco podniknout ve věci návštěvy Zlatého pobřeží po návratu z Jižní Afriky.

² Právě tam jsme měli, podle mého názoru, jedno z největších shromáždění, během mého života, konalo se v Jižní Africe, kde jsme byli svědky, jak třicet tisíc domorodců najednou přijalo Krista. Amen. Byli požádáni, aby rozbili své modly o zem, a oni to mínili opravdově, jako kdyby přišla písečná bouře, a přijali Krista jako svého Spasitele, během jednoho shromáždění. Bylo tam dobře postaráno o ty, kteří by se jich ujali a podchytili je.

³ Ale ta největší výzva k oltáři, nakolik si pamatuji, kterou nám dal Pán, se konala v Indii, kde jsme měli v jediném shromáždění přibližně padesát tisíc lidí. Nemohli jsme to prostě odhadnout, kam oko dohlédne, prostě všude. A všichni přijali Krista, jako Spasitele, ale nebyl tam nikdo, kdo by se o ně postaral. A proto, samozřejmě, Sikhowé se postarali o své, Jainové o své, a tak dále. Tuším, že většina z nich se vrátila zpět, poté, co spatřili skutky Páně, které tam vykonal.

⁴ Služba, kterou mi dal Pán, není v Americe příliš efektní, jen letniční lidé. Většina amerických církví, to jsou církve velice intelektuálně založené, které věří svému vyznání víry. A oni v tom setrvávají, a nelze je z toho vyrazit.

Ale co se týče domorodce, když mu řeknete něco o vyznání víry, on neví ani co je pravá a levá ruka. Co mu pomůže nějaký traktát? On musí něco vidět. A když to spatří, pak je přesvědčen. A když uvidíte kouzelníka, který se tomu vzpírá, a pak spatříte Ducha svatého sestoupit na scénu. Potom se ukáže, kdo je Bůh, a je to vyřešeno.

⁵ Jsem tak velice potěšen tím setkáním s bratrem Harrelem. On hovořil o afrických domorodcích. A zmínil se o sponzorování jednoho, bratrem T. L. Osbornem.

⁶ Myslím, že mnozí z vás znáte bratra T. L. Osborna. Ó, bratr Osborn je vzácným služebníkem Božím. Je to můj důvěrný přítel. Ve svém srdci chovám k bratru Osbornovi velikou úctu, je to významný

misionář. Myslím si, že on vykonal v současné době na misijních polích nejvíce práce, pokud jsem dobře informován, bratr Osborn. Milý, skvělý bratr a sestra Osbornovi.

⁷ Bylo mi řečeno, že ve shromáždění se dnes večer nachází maminka Arganbrightová. Skrýváš se přede mnou, maminko Arganbrightová? Velice si cením toto lahodné ovoce. Není divu, vždyť ona je tak vynikající ženou, ona je původem právě z této části země. Ona vždy mluvila o Grass Valley. Kolik z vás zná pana a paní Arganbrightovy, zde z okolí Grass Valley? Dobrá, nádhra. Kde jsi, maminko Arganbrightová? Už jsem tě tak dlouho neviděl, ty ses schovala... tam je. Bůh požehnej jejímu srdci. Její dům, to je můj druhý dům, vynikající žena, právě odtud, z Grass Valley. A ona vždy soucítila s těmito lidmi. Maminko Arganbrightová, pokud jsi zde poprvé dnes večer, dnes jsem byl v lesích na modlitbách, když jsi navštívila manželku a ty ostatní. A je mi líto, že jsem se tam s tebou nesetkal, stejně tak s tvými přáteli.

⁸ Ale mohu říci, že jsem upozoroval jak se něco děje uprostřed tvých lidí zde, co jsem doposud nespatriil v žádném americkém městě. Spatriil jsem křesťany, kteří si uvědomují, že jsou na omylu, vzhledem ke Slovu Božímu, a postaví se, a prosí o milost. Připadá mi, že by se zde mohlo prolomit probuzení. To by bylo nádherné. Nakolik jsem kázal na celém světě, a zvláště v Americe, nespatriil jsem to nikdy předtím, skupiny křesťanů, poté, jak je přineseno Slovo, ukázáno Slovo, oni povstanou a řeknou (dosvědčí), že jsou na omylu. A nejen to, ale spolu s nimi i kazatelé. Nu, to je upřímnost. Mám to rád.

Sestro Arganbrightová, Ben tě přiměl povstat.

⁹ Nyní se chystám uvést do rozpaků svou manželku. Ona je nejostýchavějším tvorem na zeměkouli. Ale ona zde dnes večer sedí. Miláčku, věřím, že mi to promineš, ale chci požádat svou manželku, aby povstala. To je pro mne nejmilejší žena na světě.

¹⁰ Moje dívenka, dcerka, nejstarší dcerka, Rebeka. Nu, miláčku, vím, že tě spálilo slunce, ale chci, abys rovněž povstala. V pořádku. Děkuji vám.

¹¹ Bratr Jewel Rose, kolik z vás jej zná? Jednou večer přiměl mou manželku, aby přišla na pódium, kde jsem stál, poté co už bylo zahájeno, a ona téměř omdlela. Ona se mu všude vyhýbá, kdekoliv jej spatří. Vyhýbá se mu, neboť se obává, že ji znovu zavolá na pódium. Rekl jsem ji: „Jednou večer tě požádám, abys povstala a promluvila

k nám několik slov.“

Ona řekla: „Připrav si rovnou vědro s vodou, protože omdlím.“

Je to velice drahá osoba, moje manželka. Pokud by se mělo něco připsat k dobru Branhamově rodině, pak to patří jí. Ona stála mezi mnou a veřejností. A všechno dobré, které bylo vykonáno, to učinila ona.

Doufám, že každý zde přítomný mladý muž, který se ožení, nalezne ženu, bude žít tak šťastně, jako moje žena a já po těch dvaadvacet let, co jsme spolu.

„Kdo našel manželku, našel věc dobrou.“ A jak praví Šalamoun: „Žena statečná [jest] koruna muže svého. Nespravedlivá je jako voda v jeho krvi.“ Krevní řečiště je život. A tak, nespravedlivá žena je tou nejhorší věcí, kterou nabyt. Spravedlivá je tou nejlepší věcí, kterou nabyt, kromě spasení. Jestliže Bůh mohl člověku dát lepší věc než manželku, pak by to učinil, neboť Bůh dává svým dětem věci dobré. A On mu dal ženu, a já jsem za to vděčný.

Když vidím ženu, když... když jsem trochu udeřil na základě Písma, do způsobu oblékání těch letničních žen, jejich účesů. Řeknete: „Na tom nezáleží.“ Na tom záleží!

Chci se vás na něco zeptat. Bratr Harrel zde je misionářem.

¹² V Durbanu, v Jižní Africe, stály ženy tak nahé jak přišly na svět, ani jeden steh oděvu, kromě takového malinkého, tak na čtyři palce, zepředu. Stály tam úplně nahé, a stály v tom prostoru, poté, co se na pódiu stal tento veliký zázrak. A v této skupině se nacházelo na deset tisíc mohamedánů (najednou), kteří v tom shromáždění přijali Krista. A když tam... tyto ženy, které stály spolu s muži, přijaly Krista.

A bratr Bosworth řekl: „Bratře Branhame, myslím si, že bys měl tu výzvu opakovat. Domnívám se, že oni tím miní tělesné uzdravení.“

Řekl jsem... promlouval jsem přes patnáct tlumočnicků, víte, k tomu je zapotřebí... nejlépe, kdybych si poznamenal, co jsem řekl, dokud... řekl jsem: „Ježíš Kristus, Syn Boží, přišel zachránit hříšné.“ A ten první řekl: „blu, blu, blu, blu,“ a ten další: „nic, nic, nic, nic,“ a to mělo znamenat „Ježíš Kristus, Syn Boží.“

¹³ Víte, slyšel jsem mnohé lidi mluvit v jazycích, a pomyslel jsem si: „Aj, to nemůže tak být.“ Ale Bible praví: „Není žádného zvuku, aniž by měl význam.“ Význam. Když jsem to slyšel, někteří kvokali jako

ptáci, někteří pískali jako hmyz, a tak dále. Ale pro ně to mělo význam, každý zvuk má význam.

14 A když to prošlo zástupem, řekl jsem: „Dobrá, nechť tedy nyní ti, kteří vědí, že se nejedná o tělesné uzdravení, nýbrž přijmout Krista, jako Spasitele, vejítí nebe dovnitř, víra v Syna Božího, vy, kteří jej přijímáte jako svého osobního Spasitele, rozbijte vaše modly o zem!“ A všichni jimi praštili o zem. A řekl jsem: „Nyní pozdvihněte své ruce k tomu Bohu a vzdejte mu čest. On vám dá Ducha svatého!“

15 Když jsem tak stál na tom místě, spatřil jsem úplně nahé ženy, jakmile byli zasaženi Kristem, odcházely z toho místa se zkříženými pažemi. Když jste je spatřili přicházet zpět, měli na sobě oděv.

16 Inu, když Kristus přiměje pohana (nahého), aby si uvědomil, že být nahý je nesprávné, co potom žena, která vyznává, že je křesťankou, a každým rokem se svléká víc a víc, nechápu to. Je na tom něco špatného.

Primitivní pohanka, která se tam nachází, narozená na tento svět, nikdy nevěděla, že byla nahá, ona neví, že je nahá. Když se však Kristus zjeví v její přítomnosti, ihned si uvědomí, že je nahá, do té míry, že se chce rychle zahalit zkřížením paží a odchází. Za dva nebo tři dny, když ji znovu spatříš, je už oblečena.

Dnes je zde na tom něco špatného a jsem si jist tím, že to není podle Krista. Ó, myslím si, že Slovo je dokonalé!

17 Mám rád Abrahamovy cesty. Vy rovněž? Už se tím zabývám dosti dlouho, doufám, že dnes večer se konečně dostanu k tématu Jahve Jireh. Věnoval jsem už tomuto tématu tři nebo čtyři večery, a nemohu k tomu dojít.

18 Ale jeden rok kdysi doma jsem se zabýval tématem a kázal o Jobovi. Dobrá, téměř po celý rok jsme setrvali v knize Joba, každou neděli, každou středu, u Joba. A konečně jsme se s ním dostali tak daleko, že seděl na hromadě popela. A tam jsem jej držel po dobu tří nebo čtyř týdnů. A jedna vzácná sestra měla tolik odvahy v sobě, že mi napsala, řekla: „Bratře Branhame, kdy konečně dostaneš Joba z té hromady popela?“

19 Dobrá, domnívám se, že se pozastavujete nad tím, kdy se konečně dostanu k Abrahamovi a spatříme Jehovu Jireh.

20 Ale měl jsem jistou otázku. Abraham... nebo, Job, zatímco seděl na hromadě popela, promlouval Elihu. Bůh zkoušel svého světce.

Přivodil to všechno, dokud jsem se nedostal k tomu místu, kde jsem mohl provést smrtelný výstřel, všechno jsem tedy připravil. Potom Pán sestoupil ve vzdušném víru, rozsvítily se blesky a zahřměly hromy. Duch Boží sestoupil na toho proroka, postavil se na nohy a řekl: „Ačkoli já vím, že vykupitel můj živ jest, (všimněte si, Vykupitel) a že v den nejposlednější nad prachem se postaví. A ať by kůži mou i tělo [červi] zvrтали, však vždy v těle svém uzřím Boha. Kteréhož já uzřím sobě, a oči mé spatří [Jej], a ne jiný, [jakkoli] zhynula ledví má u vnitřností mé.“ Ó, jaká v tom vězí lekce! Pevně to zarazit, a k tomu je zapotřebí nějakou dobu lidi správně situovat, nastavit na Ducha, a potom to upevnit. Potom byl oltář plný kajících se lidí.

²¹ Když jste vedeni Duchem, věnujte čas, abyste zamířili hledáček na nulu [nebo: „měli nastaven hledáček“ překl]. Pokud ne, střílíte buď příliš vysoko, nebo vedle a tak dále. Ale nechť to bude začátek, Bible! Věřím, že Bůh nás chce nastavit na nulu. Duch svatý byl v nulové poloze s apoštoly, nebo spíše oni byli v nulové poloze s Duchem svatým. A věřím, že my můžeme totéž, skrze to stejné Slovo. Ono trefí do cíle! A jestliže trefilo jednou, do toho mrtvého bodu, pak trefí znovu! Ale vy musíte být v nulové poloze! Budte si jisti tím, že vaše dýchání, opěra, že všechno je v pořádku. Já střílím do terče, vím, co to znamená soutěžit s puškou s nastaveným hledáčkem.

²² Jednou jsem poslal malou pušku model 75 zpět do továrny Winchester. Nemohl jsem nastřílet ani třikrát... nebo na čtvrt palce z padesáti metrů. A továrna Winchester mi to poslala zpět s poznámkou: „Kazateli Branham, tato puška je určena pro seskupení kolem jednoho bodu na terči při pěti výstřelech na vzdálenost dvaceti pěti metrů.“ To byla zpráva z továrny, která tuto pušku vyrobila. Já jsem věděl, že to není pravda. Docílil jsem s ní přesně tímto způsobem devět ran, jako připínáček, na vzdálenost padesáti metrů. A tak jsem věděl, že musí být správně nastavena. Tak jsem si s ní hrál a hrál, dokud jsem ji nedostal zpátky do takového stavu.

²³ Nu, se Slovem Božím je to stejné. Skutky, které konali apoštolové, věci, které zaslíbil Kristus, musíme být nastaveni na nulu se Slovem, s Duchem. Jestliže to zasáhlo jednou, pak to musí zasáhnout znovu, neboť to je Bůh. A Bůh je Slovem, a On nikdy neselže.

²⁴ Existuje jistá statika, puška může být trochu uvolněná tímto směrem nebo na pažbě, trochu uvolněna nebo příliš pevná, všim, čím je upevněna. Stačí položit malíček na pušku a (i když střílí perfektně)

váha tvého prstu způsobí odklonění. Všechno musí být dokonalé.

²⁵ Stejně tak musíte jednat jako křesťané, aby Slovo mohlo působit správně, ty se Slovem a s Bohem, to musí být dokonalý vztah, a potom to bude nastaveno do nulové polohy. Musí to být! A proto, když kážu, musíte správně pociťovat Ducha, a pak se nastavit na nulu, a už to jede, zasáhne to do terče.

²⁶ Lidé mnohokrát posedávají kolem dokola a říkají: „Bratře Branhamo, nemáme žádné zprávy o tvých shromážděních.“

²⁷ Nemám žádnou vysílačku jako jiní bratři. Oni mají časopisy, mají rozhlas, televizi. Já prostě jedu a snažím se reprezentovat Pána Ježíše. Lidé to vidí, věří tomu, jsou uzdraveni. Bůh to ví, a to je všechno co je zapotřebí, vidte. My ne, nejsme... není zapotřebí psát kroniku. Nestarám se o to. Není na to čas, aby se psaly o tom kroniky. Věřím, že přichází Ježíš. Věřím tomu, a chci dnes žít tak, jako by přišel dnes nebo zítra. Žádné veliké školy a tak dále. Proč to všechno děláme, a potom zvětšujeme příchod Ježíše? Proč naše vlastní skutky svědčí proti tomu. To je pravda. Ježíš přichází, nechť tedy... nechť církev je na to připravena! Budme připraveni. Ó, jak Ježíš miluji!

²⁸ Skloňme nyní naše hlavy k několika slovům modlitby. Ó, jak to mám rád, když vidím lidi, jak s uctivostí sklánějí své hlavy. Sedte nyní chvílku v mlčení a věnujme se studiu. Chceme tomu věnovat náš čas. Zítra je neděle, která je sabatem, křesťanským sabatem. A nechci, abyste přišli pozdě na nedělní školu, i když nechceme v těchto věcech pospíchat.

²⁹ Zvažte nyní: „Pane, souhlasí touha mého srdce dnes večer s Tvou vůlí?“ Pokud ano, zvažte to. Když o tom budete uvažovat, o vaší touze, zkontrolujte ji s Božím programem. Pokud vám nepřipadá v souladu s Božím programem, přál bych si, abyste pozdvihli své ruce k Bohu a řekli: „Bože, pamatuj na mne, mám v této záležitosti nouzi.“ Pouvažujte o tom vážně. Bůh ti žehnej. Tak to má být. Bůh ti žehnej. To je správné. Jen pozdvihujte své ruce. On všechny vidí. On všechno ví. To je správné. Bůh ti žehnej. Amen. Bůh ti žehnej. To je dobré. Jen uvažujte, když pozdvihujete ruce. Pozoruji každou ruku, která se zvedá. V pořádku. To je skvělé.

³⁰ Nebeský Otče, nyní přicházíme, přibližujeme se znovu v tom na vše postačujícím jménu Ježíše Krista, k trůnu milosti. Jak řekl básník: „Dovol mi u trůnu milosti, najít sladké ukojení.“ Bože, jejich srdce hoří touhou po něčem. A nechť nyní, při trůnu milosti, naleznou uvolnění,

které jim propůjčí Bůh, postačující milost a víru pro ty věci, ve kterých mají nouzi.

31 Pozvedám své obě ruce. Jsem v nouzi. Pamatuj na mne, Pane.

32 Pamatuj na ty všechny lidi zde, kteří jsou zastoupeni těmito kapesníčky. O, kolik svědectví přišlo právě kvůli těmto věcem. Uctivost. Napříč těmito zdejšími písečnými pahorky, od nějakých nemocných maminek, otců, nemluvňat, lidí z nemocnic, nějakého starého slepého muže, který sedí v zadní místnosti s hůlkou ve své ruce, v očekávání na návrat tohoto kapesníčku, Bože, buď milostiv. Dej, Pane, nechť ten, na kterého bude vložen, ať nepřítel uvolní svou moc a sílu, nechť odejdou uzdraveni. Zde je jeden, na kterém je napsáno „rakovina.“ Ať je ďábel opustí, Pane. Nechť Duch svatý, když Bůh shlédne skrze krev svého Syna, který zemřel za tím účelem, nechť to veliké vykoupení bude postačující dnes večer, a víra proudí hojně skrze ně, nechť oni... hojně, aby mohli přijmout uzdravení. Dej to, Pane.

Požehnej svému Slovu. Pomož svým služebníkům, pomaz je k službě, pomaz každé srdce, které slyší. A nyní se, Otče, chystáme promluvit. Řekni nám, co máme říci, řekni nám, co máme učinit. Očekáváme na Tebe, že budeš s námi v tom shromáždění.

33 Děkujeme Ti za tyto hezké písně, tyto nádherné hymny. Tento mladý muž tam vzadu, bratr Heimer, který zrovna zazpíval tu nádhernou píseň: „Galilejský.“ Nechť ten Galilejský přichozí se prochází dnes večer uprostřed nás. Nechť bychom slyšeli Jeho hlas promlouvající rozbouřenému rozumu, jak to učinil s rozbouřenou vodou: „Utiš se.“ A nechť každé zkormoucené srdce si uleví. Amen.

A nazval Abraham jméno místa toho: Hospodin opatří. Odkudž říká se do dnes: Na hoře Hospodinově opatří se.

34 Nyní chceme zahájit od této veliké postavy. A zítra... nu, bude-li vůle Páně, rádi bychom se pokusili dospět dnes večer s Abrahamem ke konci. A zítra snad nějaký text o božském uzdravení.

35 Pán byl k nám dobrý. Slyšeli jsme svědectví o věcech, které se udály. Jsem tak rád! A jeden večer jsme měli takovou úplnou modlitební řadu, kdy jsme je vyzývali. A nežůstala tam ani jediná churavá osoba, kterou bychom mohli spatřit v budově, vozíčkáři, aniž by nepovstali a nechodili a neodešli sami.

³⁶ A každý večer Duch svatý přicházel sem se svou velkolepou, majestátní přítomností, a procházel se obecnstvím, ukazoval, že je zde. Potom nezbývá nic, jen věřit. Vidíte, On si přeje, abychom Mu věřili. Největší čest, kterou Bohu můžete prokázat je, že Mu věříte. Musíte věřit. „Nebo přistupující k Bohu věřiti musí, že jest [Bůh].“ A nyní Mu věřte.

³⁷ Když se tedy zabývám Abrahamem, poutí, je to proto, že se pokouším budovat víru k velikému vyvrcholení, které dovolí lidem poznat, kým jsou.

³⁸ A v tom to vězí. Shledávám na svých cestách dvě kategorie lidí. Jedna, to jsou letničnickí, ti druzí, to jsou fundamentalisté. Inu, fundamentalisté znají své postavení, kým jsou, co jsou, ale nemají to spojeno s vírou. Letničnickí mají víru, ale neví, kým jsou. Je to jako s člověkem, který má v bance peníze, ale neumí vyplnit šek, zatímco ten druhý umí vyplnit šek, ale nemá v bance peníze. Kdyby se vám jen podařilo dostat to dohromady, pak by se něco stalo. Kdybyste dostali dohromady letničnickí víru a fundamentální nauku, kdyby se vám... nebo fundamentální nauku a letničnickí víru, pak se něco stane. Skutečně.

³⁹ Nu, jak rád bych se podělil svědectvím, jak jsem byl svědkem v luteránské škole, jak čtyři sta lidí přijalo křest Duchem svatým, když jsem jim o tom kázal. Ó, aj, to byl nádherný pohled. Když si uvědomili, že i když jsou luteráni, přesto nejsou vyloučení.

⁴⁰ Nejsou žádné výhrady proti luteránům, baptistům, metodistům, ať to je kdokoliv, třeba katolíci. Nejsem proti tomu. Nejsem proti těmto lidem. Mluvím proti systému, který je poutá. Nic proti jednotlivci, ti jsou všichni lidskými bytostmi, za které zemřel Kristus, katolíci, židé, ať to je kdokoliv. Jedná se o ten systém. Třeba mohamedáni, Sikhové, Jainové, nechť to je cokoliv. Buddhismus je systém, vidíte. Nikoliv ti lidé, kteří Buddhu uctívají, nýbrž ten systém, který je přitahuje.

⁴¹ To je úplně to samé. Ježíš nebyl proti lidem, On za ně umřel, jednalo se o ty systémy, které je držely stranou, a držely je stranou od Něj. Totéž se děje dnes.

⁴² Nyní při pomyslení na Abrahama, když jsem si uvědomil, že to byl Abraham, kterému bylo dáno zaslíbení a po něm semeni Abrahama. Putujme tedy trošku do minulosti, abychom měli nějaké pozadí a mohli přejít rovnou do tématu, a chvíli se tomu věnovali.

⁴³ Modlitební lístky obdrží všichni, kteří touží, abych se za ně modlil. A jestli je všichni dnes večer neobdržíte, může se to stát zítra.

Všichni, kteří touží po přímělné modlitbě, musí mít modlitební lístek. A buďte zde v půl druhé, neboť potom nebudeme narušovat průběh shromáždění, a budeme se modlit za každou osobu, která bude mít zítra modlitební lístek. V průběhu uplynulých večerů jsme se snažili věnovat těm, kteří neměli modlitební lístky, tak aby ti, kteří je mají, měli tu výsadu, že se budou nacházet v modlitební řadě. A ti ostatní jsou vyvolávání bez modlitebních lístků. Tak jsou zasaženy obě strany. Modlitební lístek vlastně neznamena nic. Ale když někdo modlitební lístek obdrží, pak asi čtyřicet procent těchto lidí je ihned uzdraveno, když uvažujete o příchodu do modlitební řady, je to něco, čeho se můžete chopit, něco, nač můžete pohledět, zkrátka je to něco. A můj syn bude zítra v půl druhé rozdávat modlitební lístky, tak že do druhé mohou být rozdány, abychom mohli provést zbytek úkolů naplánovaných na ten den.

⁴⁴ A ti z vás, kteří by měli rádi fotografii, knihy, nebo pásky, musí být vzhůru dnes večer. Žádný prodej v neděli, nedáváme souhlas, aby se to prodávalo. Respektujeme neděli, a proto v neděli nic neprodáváme. A tak tyto knihy a ostatní věci, já na tom nic nemám. To jsou knihy, které napsali o mé službě. Snímky, které pořídilo Sdružení amerických fotografů, a je vlastnictvím Douglaského studia, a je na to copyright. Knihy patří bratru Gordonu Lindsayi a kaplanovi Juliusi Stadklevovi. My je nakupujeme a přinášíme do shromáždění, a prodáváme je téměř za tolik, za kolik jsme je pořídili, a tak na tom prodáváme. A vždy jsme byli toho názoru, že když... říkal jsem lidem, kteří prodávali knihy: „Jestliže nějaký muž nebo žena, kteří jsou chudí, nemají peníze na zakoupení knihy, dejte mu ji zdarma, každopádně. A my... budu dohlížet na to, aby o to bylo postaráno.“ A jestliže si pořídíte knihu, a nestojí za to, co jste si o ní mysleli, přineste ji zpět. Všichni, kteří je přinesou zpět, obdrží zpátky peníze, vidíte. Má to pouze posloužit vaši víře. To je jediný účel, který tím sledujeme, jinak bychom nedovolili, aby to tu bylo. Je to přesně tak. A tak pamatujte, dnes večer budou lidé u knižního pultu. Budou to mí dobří přátelé, pan a paní Woodsovi. Kdybych měl čas, tak bych vám rád řekl jejich svědectví, jak jejich syn byl uzdraven z dětské obrny. A mnoho jiných událostí, které se staly, lidem, kteří se zúčastnili těchto shromáždění.

⁴⁵ Ale nyní budeme líčit Abrahamovo pozadí. Za první, Bůh se setkal s Abrahamem, bez stanovení podmínek, uzavřel s Abrahamem smlouvu. Bez čehokoliv, Abraham nemusel učinit nic, kromě toho, aby věřil Bohu. Smlouva byla čistě z milosti a nepodmíněná. Ne: „Budeš-li chtít“, Bůh řekl: „Já jsem učinil!“ A nyní každý člověk...

⁴⁶ Pamatujte, všechno símě Abrahamovo, které kdy přišlo k Bohu, přišlo právě touto cestou. Nemůžeš učinit vůbec nic! Nemůžeš se zachránit, stejně tak jako nejsi schopen vzít šněrovadlo do bot a skočit na měsíc. Nemůžeš se sám zachránit. Nikdo z lidí nikdy nehledal Boha, to Bůh hledá člověka. „Ne vy jste mne vyvolili,“ řekl Ježíš, „ale já jsem vás vyvolil.“ První...

Můžeš jít a říci praseti, že je na omylu, když žere výkaly? Ono ti řekne, aby ses staral o svůj kšeft. Ale k tomu, aby si uvědomilo, že je na omylu, musí se změnit jeho povaha. Něco se s tím prasetem musí nejdřív stát.

⁴⁷ A to je důvod, proč takzvaní křesťané se mnohokráté válejí v blátě, vracejí do hříchu, neboť... Prase můžeš umýt, namalovat mu nehty, nalíčit je. To je stále omyl, ať je to cokoliv. Nepomůže rtěnka nebo něco jiného? Smíchal jsem všechny tyto nesmysly. Stejně víte, co to je. Vložili jste na to staré prase rtěnku, víte, a všechny ostatní dobroty, a ono se rovnou půjde válet, znovu se válet. Proč? To je od počátku prase. Jediný způsob, jak je změnit, je změnit jeho povahu.

⁴⁸ To je jediný způsob, jak se člověk může najít ve správném vztahu k Bohu, když se změní jeho povaha, když bude očištěn, zemře hříchům starého člověka a narodí se znovu z Ducha Božího. A o to se jedná. Kristus je Duchem Božím, Kristus je Slovem. Pak to svědčí spolu se Slovem. Jen tak to lze provést.

⁴⁹ Inu, Abraham očekával města základy majícího, jehožto řemeslník a stavitel jest Bůh. A my jsme nyní poutníky, příchozími, hledajícími města základy majícího, jehožto řemeslník a stavitel jest Bůh. Pohledte, předtím než to Abraham poznal, bylo v něm něco jako instinkt, podle kterého hledal to město.

⁵⁰ Když jsem se dnes procházel se svou ženou, řekl jsem ji: „Zde na úbočí hory je takové malé místočko, snad před třemi sty lety, nádherný les, vysoké stromy. Přišli lidé a všechno vykáceli, znečistili prameny. To by bylo nádherné místo k bydlení.“ Ale, heleď, oni zde postavili domy. Potom se začali rozmnožovat. Přišel zde hřích a násilí. Do jeho blízkosti se nastěhoval Hollywood se svými hvězdami a televizí. A nyní to město je zkažené a hříšné, jako každé jiné!

A přece v lidech je něco, že by chtěli žít spolu, se sousedy, a ostríhat spravedlnost. Jistě je někde takové místo! Propast propasti se ozývá znovu!

⁵¹ Abraham spatřil města, která byla za jeho času, Ur Kaldejské.

A věděl, protože se v něm něco ozývalo, že existuje nějaké jiné město, jehožto řemeslník a stavitel jest Bůh. A Bůh to v Abrahamovi zpozoroval, řekl mu: „Odděl se tedy a vyjdi ven.“

Nu, přál bych si, abyste si všimli jedné věci, totiž že Abraham byl poslušný Slovu Božímu do písmene.

Vždy na to pamatujte. To je moje poselství. Musíte být poslušni Slovu. A nechte stranou všechno, co je v rozporu s ním. To může vypadat nevinné, ale nikdy nenamítejte nic proti Slovu Božímu.

52 To je vlastně první věc, o kterou se pokusil satan, argumentovat s Evou proti Slovu Božímu. A ona o tom nikdy nepochybovala, ona jen uvažovala. Satan proti tomu namítal.

A stejným způsobem to dělají dnes. „Není to logické, že bychom měli podniknout toto? Není to logické?“ Jeli to proti Slovu Božímu, pak to nechte na pokoji! Je to satanův hlas.

53 Nechte Slovo být, je-li Slovo ve vás... „Zůstanete-li ve mně, a slova má zůstanou-li ve vás, což byste koli chtěli, prostě, a stane se vám.“ Duch svatý! „Zůstanete-li ve mně, a slova má zůstanou-li ve vás,“ to je Slovo učiněné tělem, „což byste koli chtěli, prostě, a stane se vám.“ To je ta cesta. Odstraňte všechna vyznání víry pryč, a chopte se Slova, neboť ono je Kristem. Všimněte si, ono se potom projeví samo.

54 Někdo mi řekl: „Bratře Branhame, odkud to víš. Jak?“

55 To, co vidíte zde ve shromážděních, to jsou amatérské záležitosti. Každý, kdo cestuje za těmito shromážděními, o tom ví. Duch svatý zjevuje události týdny a měsíce předtím, než se stanou. A můžete se kohokoliv zeptat, zda to byť jednou selhalo. To nemůže selhat, vidíte. „Odkud to víš?“ To je přece zaslíbení Slova, a ta hodina je zde. To se musí naplnit. Nevím, ale bude velice málo těch, bude to menšina, která tomu uvěří, ale přesto to musí vzejít. Už jste si všimli, jak to přechází nad hlavami lidí, jak se to naplnilo, aniž by to poznali. Pokaždé je tak.

56 Vy, katolíci, víte, čeho se dopustila vaše církev? Johanka z Arku byla přece opravdovou Boží sveticí, konala Boží zázraky, měla Boží proroctví. A vy jste ji nazvali čarodějnicí, a upálili jste ji na hranici, a ona prosila o milosrdenství, a vy jste ji přesto upálili na hranici. Stovky let později jste přišli na to, že to byl omyl, a udělal jste z ní sveticí. Ona přešla nad vámi, aniž jste ji poznali.

Eliáš přešel, aniž by ho poznali. „Starý podvodník.“

⁵⁷ Přišel Kristus, a nepoznali ho až po smrti, pohřbení a vzkříšení. Tak to uspořádal Bůh. To naprosto oklame ty nevěřící. On tím ukázal... On řekl: „Já jsem skryl tyto věci před moudrými a opatrnými, a zjevil je nemluvnátkům, která jsou s to se učit.“ Kristus za to děkoval Bohu, vidíte.

Pokořte se. Věřte tomu. Vyzkoušejte Slovo.

⁵⁸ Ježíš řekl: „Ptejte se na Písma, nebo vy domníváte se v nich věčný život míti, a tať svědectví vydávají o mně. Měli byste znát tuto hodinu.“ Řekl rovněž těmto farizeům: „Pokrytci, způsob zajisté nebe rozsouditi umíte, znamení pak časů těchto nemůžete? Kdybyste mne znali, pak byste poznali i můj den.“ Přešlo to nad nimi a nepoznali to, dokud to nepominulo. Všimněte si závažnosti toho Slova!

⁵⁹ A zatím co jsme u toho, všimněte si ještě dalšího místa, Lota. Sám Ježíš řekl: „Pamatujte na Lotovu ženu.“ Jestliže Slovo není tak důležité, jestli rozumování je v pořádku, když tento anděl řekl Lotovi a jeho rodině: „Jděte do Ségor ale neohlížejte se dozadu!“ Ale Lotova žena se dopustila takové drobné, bezvýznamné věci, že se ohlédla dozadu, ale bylo to právě v rozporu se Slovem, a tak se obrátila v solný sloup.

⁶⁰ A potom řeknete: „Proč říkáš ženám o stříhání vlasů a oblékání se...?“ Bůh řekl, abychom to nečinili! Vy následujete Slovo. Lot měl nepochybně hezkou ženu, ale ona nenásledovala příkázání Slova. Lot! Eva byla dobrou ženou, ale ona nenásledovala příkázání Slova, jen trochu s ním argumentovala.

⁶¹ „Bratře Branhame, není to logické, abychom to tak dělali? Jsme američtí občané, máme právo dělat, co se nám líbí. To je moje americká výsada.“ Jistě, to je tvoje americká výsada, nikoliv však výsada křesťanská. Neboť, jakožto křesťané, jste ovci, a ovce se vzdává svých práv. Leží tiše a dovolí si vzít všechna práva. Ale kozel, ten bude kopat nohama a udělá z toho bouřku. Tak je to. Kdežto ovce se vzdá svých práv. A křesťan se vždy vzdá svých národních práv, pokud tato jsou v rozporu s jeho křesťanskými právy.

⁶² Lotova žena se pouze ohlédla dozadu, [Bratr Branham cvakl prsty. vyd.] a už to tu bylo! Co to způsobilo? Tyto věci týkající se Abrahama a Lota jsou nám dány jako příklad. A nemůžeme to pominout.

⁶³ V epistoletě k Židům v 11. kapitole, je řečeno: „Tyto věci jsou nám k příkladu. Protož i my, takový oblak svědků vůkol sebe majíce, odvrhnouce všelike břímě, i snadně obkličující nás hřích.“ Co je hřích? Nevíra! „Každý hřích, každou nevíru vůči Slovu Božímu, která nás tak snadno obklopuje.“

⁶⁴ Když na něco narazíme, řekneme: „Dobrá, byli jsme poučeni, že to je...“ Nedělejte to! Konejte pouze to, co řekl Bůh. Stůjte v tom do písmene!

Řeknete: „Vždyť na tom nezáleží.“

⁶⁵ V pořádku, mohu říci pouze to, co praví Slovo. A Ježíš řekl přísně: „Pamatujte na Lotovu ženu.“ Ona se pouze ohlédla přes rameno. Eva se jen na okamžik pozastavila. Nic víc. Lotova žena se ohlédla dozadu. A jestliže Bůh obrátil ženu toho spravedlivého muže, Lota, v solný sloup, kvůli takové malichernosti, pouhému neposlušenství ke svému přikázání, natolik, že se ohlédla dozadu, a podívala, jak rádí ten oheň, a ihned se obrátila v solný sloup, a ještě dnes tam stojí za příklad toho, že Bůh míní vážně to, co řekl.

⁶⁶ Ó, kéž by v lidech mohla zakotvit ryzí víra! „Tedy víra ze slyšení, slyšení pak skrze slovo Boží.“

⁶⁷ Eva se na chvíli zastavila. A to stačilo. Satan se jí zmocnil, a už s ní debatoval. Není to logické? Jestliže to může dělat ta a ta sestra proč to rovněž ty nemůžeš? „Ona je pastorovou manželkou.“ Nestarám se kdo ona je, nebo on. Jeli to v rozporu se Slovem, nenaslouchej tomu. Jdi od toho pryč! Příklady!

⁶⁸ Takto jednal Abraham. Kolik lékařských argumentů si myslíte, měl proti sobě v ten den, že nemůže mít to dítě? A co potom, když mu bylo sedmdesát pět? Potom ho shledáváme, když mu bylo sto let, a on nadále věřil pevněji než předtím, měl dvacet pět let na upevnění své víry. Líbí se mi to. Ano, přátelé.

⁶⁹ Chtěl bych ještě k něčemu upoutat vaši pozornost, abychom se něčemu naučili. Všimli jste si? Doufám, že ano. Při potvrzení této smlouvy, při podepsání smlouvy a následném roztržení ve dvě, všimli jste si toho? Pozdvihněte své ruce, pokud ano, pokud víte, co to znamená. Smlouva byla napsána, pak roztržena, Bůh vzal projev trojice a změnil v jednici, roztrhl to, vzal tělo vzhůru, a zpět poslal Ducha svatého, aby přebýval v církvi, a způsobil to stejné, jakožto manželka, nevěsta, co vyprodukovalo to tělo, ten stejný Duch, stejné skutky, stejné učení, všechno přesně tím stejným způsobem, jak On,

stejná znamení: „Ježíš Kristus včera i dnes, tentýž i na věky.“ Všimněte si!

Možná, že tu náhodou sedí nějaký žid.

Podívejte se, tyto věci koná Bůh, a lidem to je uvedeno ve známost, a oni to přesto nemohou pochopit.

Jak jsem objasnil případ ženy, která zahaluje svou tvář, když se vdává. Proč? Oni tomu ani nemusí rozumět. Ale když to dělají, oni tím vyjadřují, že jsou tělo a nemají hlavu, muž je její hlavou. A z toho důvodu se Rebeka zahalila. A stejně tak se má zahalovat církev a vydat se Kristu, neboť On je hlavou, On je Slovem.

⁷⁰ Inu, židé, Jom Kippur [svátek smíření překl.], když jsou u svatého přijímání, Pascha, všichni to víme, že žid má pod pokličkou zlomený kousek košeru (nekvašený chléb). A nesetkal jsem se a nehovořil jsem dosud s jediným židem, který by mi mohl říci, jaký je význam tohoto zlomeného kousku košeru. Proč, to souvisí s potvrzením smlouvy, zlomené Kristovo tělo, když Božství bylo odtrženo od lidství, On byl Bohem a člověkem zároveň. A když vzal Ducha nahoru... A Ježíš řekl, poslyšte, „V ten den vy poznáte, že já jsem v Otci, a vy ve mně, a já ve vás.“ To je Bůh ve svých lidech! Ten samý Bůh!

⁷¹ On je zde znázorněn, o tom jsme se zmínili včera večer. Bůh sestoupil, veliký Pán, Jahve Jireh, Jahve Rafa, Jahve Manasseh, Elohim, na vše postačující, mocný, ten, který má prsa, všechny jeho tituly a vše ostatní, zjevený v lidském těle, které jedlo lidský pokrm, a pak zmizelo z dosahu jejich očí. Bůh!

A když přišel Ježíš, řekl: „Jak bylo v tom dni, tak bude potom.“ Bůh!

To je ten zlomený košer pod pokličkou, ten zlomený kus, ne to co oni přijímají, nýbrž to co bylo zlomeno. Proč to nechápou?

Je to to samé, jako když Ježíš vzal pergameny a začal číst. Přečetl kousek verše a ponechal ten zbytek, neboť to se vztahovalo na Něj pro tento den. Ten zbytek verše se vztahoval na Jeho druhý příchod.

Z toho důvodu této věci židé neporozuměli, neboť museli být zaslepeni. Nepoznali svého Mesiáše, i když On tam přišel. A pokaždé, když přijímají svou Paschu, mají tam znovu ten zlomený košer, a neví o tom.

Zeptal jsem se na to jistého rabína. On řekl: „Byli jsme tak naučeni.“

Řekl jsem: „Proč to tak děláš?“

On řekl: „Nevím. Nikdo to neví.“

Vidíte, žena si zahaluje tvář, i když si neuvědomuje, co to znamená. Místo toho, aby přišla a podřídila se muži, své hlavě, ona se stává hlavou muže. To je převrácenost. Nu, to je ale postoj Američanů. Ale to je to, ten zlomený košer. A potom pozorujeme dál, a chci, abyste si toho rovněž všimli, je to pouze pozadí toho, než se dostaneme do té hlavní části, o které bychom si chtěli dnes večer promluvit.

Včera večer si jistě pamatujeme, že Abraham, že byla uzavřena smlouva s Abrahamem a jeho semenem po něm. Inu, bylo přirozené semeno Abrahama, které bylo přivedeno skutkem víry; ale to pravé semeno Abrahama byl Kristus, Bible... který byl tím královským semenem Abrahama. Všimněte si.

⁷² Abraham, před zničením ohněm bylo onehdy učiněno pro Abrahama znamení, pro jeho vyvolenou skupinu. A tím znamením byl příchod Boha v lidské podobě, který se obrátil zády ke stanu, ve kterém byla Sára, a řekl Sáře, co mluvila ve stanu. A když přišel Ježíš, řekl, že to samé se stane na konci věků. Inu, to byl Abraham.

⁷³ Potom jeho přirozené semeno, když přišel Mesiáš. A když Šimon přišel k Ježíši, On mu řekl, že se jmenuje Šimon, a že je syn Jonášův, prostě znal tajemství jeho srdce. Řekl Filipovi... nebo Natanaeli, kterého přivedl Filip: „Viděl jsem tě, jak jsi byl pod stromem.“ Řekl rovněž ženě při studni: „Měla jsi pět mužů.“ A ona řekla: „Pane, vidím, že jsi prorok.“ Vidíte, konec toho přirozeného semene Abrahama obdrželo toto znamení.

⁷⁴ A bylo předpověděno samotným královským semenem, Kristem, že na konci svých dnů oni obdrží totéž. Doufám, že se nám toho dostalo.

⁷⁵ On udělal změnu. Všimněte si, Bůh změnil Abrahamovo jméno. Raději to nechám být. Když se vrátím na evangelizační shromáždění, pak se k tomu dostaneme. On musel změnit jeho jméno, to pozemské, na jméno dané Bohem.

⁷⁶ Můžete říci: „Jaký význam má pro nás jméno, žádný.“ Ó, bratře, kdybys jen věděl! Aj, některá z těch jmen, které máme! Nechci je jmenovat, neboť by to ranilo naše city. Ale Bůh má jména, která něco znamenají, která mění celou tu záležitost, Ó, namítnete, jaký nesmysl!

A co ku příkladu Jákob? Předtím, než se stal před Bohem knížetem, muselo být jeho jméno změněno z Jákoba na Izrael. Je to tak? Jistě.

Pavel, Saul musel mít změněné jméno na Pavla. Ó, kolik bychom jich mohli zmínit a říci, že Bůh změnil jejich jména. Abram na Abrahama, Saraj na Sáru, změnil jejich jména. Ó, aj! Jaké požehnání, kdybych se dostal do nějaké malé církve s vyvolenou skupinou, a mohl o tom vyučovat, pozorovat ta haleluja znějící v jejich srdcích, když spatří, co koná Bůh.

⁷⁷ Nu, včera večer jsem objasnil o tom co je „mezi čarou“ a „potvrzení toho.“ Chci se toho ještě jednou dotknout, dříve než se dostaneme k textu. Totiž, Bůh změnil Abrahama, vráscitého starého muže, jeho a Sáru, zpět na mladý pár, změnil jejich tělesnou kondici, dříve než mohli obdržet zaslíbeného syna. Posledním znamením, které se jim dostalo, bylo projevení se Boha v těle, který mohl číst v srdci ženy za ním ve stanu. A ta následující věc, která se udála potom, byla proměna jejich těl. Inu, včera večer jsme už prodlili, a cítil jsem ohledně toho nějaké pochybnosti. Chtěl bych vám to nyní přiblížit.

⁷⁸ Nu, důkazem toho bylo, že když se oni vydali na dlouhou cestu, byli naprosto proměněni. A Bible praví, že byli staří a sešlého věku. Abrahamovo tělo se rovnalo mrtvému tělu, a lůno Sáry bylo odumřelé. Souhlasí to? Víme, že byli odumřelí, ale Bůh je změnil. A nyní vám chci dokázat, že On to vskutku učinil. Za prvé, proč ten filištínský, ano, tuším, že to byl filištínský král, proč se zamiloval do Sáry, staré ženy? Ona byla hezká a pohledná.

⁷⁹ Další důkaz. Když se měl narodit Izák, a Sára s Abrahamem už byli sešlí věkem, blízcí smrti, oni nadále žili a když se Izák ve čtyřiceti letech oženil, Sára zemřela. Abraham se oženil znovu, s Ceturou, a měl potom šest synů, tuším, že to souhlasí, kromě dcer. A před šedesáti léty se rovnal mrtvému! Cetura, Cetura. On se oženil s Ceturou, padesát nebo šedesát let potom, a měl šest synů kromě dcer; a před šedesáti lety se rovnal mrtvému. Haleluja! To je to! Zaslíbení Boží je pevné. Amen. Ó, mám to rád!

⁸⁰ Vzchopme se nyní a čtěme! Dnes, když jsem byl v lese, četl jsem, a dostal jsem něco, co bych rád objasnil.

⁸¹ Izrael. Boží lid se jednou nacházel v Egyptě, zaprodaný do otroctví, a oni nemohli za to, že tam byli. Poslal je tam veliký plán Božího předurčení. On řekl Abrahamovi, že bude příchozím v cizí zemi po čtyři sta let. A tam byli jako všichni ostatní lidé, byli zotročeni. Jestliže Egyptan měl chuť znásilnit mladou hebrejskou dívku, nikdo nesměl proti tomu nic říci. Když chtěli usmrtit mladého muže, usmrtili jej, nikdo se nesměl ozvat. Byli to zkrátka otroci. Házeli jim kousky

plesnivého chleba, oni jej jedli, neměli nic, když si stěžovali, byli usmrcováni! Jaké to místo pro Boží lid!

⁸² Ale jednoho dne, haleluja, Bůh vzpomněl na zaslíbení dané Abrahamovi. Sláva! Začínám znovu pocítovat svaté nadšení. Všimněte si, Bůh vzpomněl na zaslíbení dané Abrahamovi. Pomazal proroka, s ohnivým sloupem nad sebou, a on se vrátil do této země a začal lidem připomínat zaslíbení Boží, která neselžou. Bůh byl přítomen a dokázal své slovo. V pořádku, on jim vyprávěl o zemi tekoucí mlékem a strdí, a že Bůh jim to dal. A tak vypochoďovali z Egypta v síle svědectví toho proroka, který měl nad sebou ohnivý sloup, neboť byl poslán. A Bůh dokázal, že byl s ním.

⁸³ Potom přišli na místo, které slove Kádes Barne. Jednou na tomto místě, v Kádes Barne se nacházel soudní stolec. A měli uprostřed sebe zdatného bojovníka, který se jmenoval Jozue. Jméno Jozue v hebrejštině znamená „Jahve Spasitel.“ A Jozue, tento udatný bojovník... Jen si vzpomeňte, oni tuto zemi nikdy nespatriili, oni o ní jen slyšeli. Vidíte tento předobraz? Oni o té zemi jen zaslechli. Proměškali příležitost, aby do ní vešli, bylo jim zvěstováno Slovo Páně, které bylo důkazem toho, že byli na cestě do té země. Je to předobraz církve na své cestě, která nic o tom neví, nikdo z nich tam nikdy nebyl. Ale Jozue, když se přiblížili ke Kádes, k soudnímu stolci, kde Izrael byl zasažen soudem, z příčiny někoho, kdo tam byl, a vrátil se zpět, a Jozue přešel Jordán a vešel do zaslíbené země, a přinesl zpět důkazy, že to je přesně takové, jak bylo Bohem řečeno. A oni měli možnost si ochutnat hrozny, které dozrály v té požehnané zemi.

⁸⁴ Inu, bylo jim zaslíbeno, že budou moci mít domy, kde budou svobodní a budou moci vychovávat své děti v počestnosti a zbožné bázni, mít své církve a tak dále. Jak šťastní byli, když měli projít na druhou stranu a vejít do této země, a mít své domovy, a být zproštěni otroctví. Všimněte si. Ale když tam přišli, a zabydleli se tam, byla to velká událost. Ale potom se úbočí hor začaly pokrývat hrobkami. Stárlí a umírali, ti staří umírali, Boží lid.

⁸⁵ Avšak jednou tam přišel další udatný bojovník, největší z nich všech, Jahve Jireh, Jesu. On tam přišel a řekl: „Za smrtí je život! Neboť v domě Otce mého příbytkové mnozí jsou. Byť nebylo tak, pověděl bych vám. Jdu, abych vám připravil místo. A když odejdu, a připravím vám místo, zase přijdu, a poberu vás k sobě samému.“ A ten význačný bojovník přišel do svého Kádes Barne, soudnímu stolci za nás všechny, na Golgotu! Tam vzal na sebe nepravost všech nás. A přešel řeku

Jordán, které říkáme smrt, na druhou stranu. A na třetí den vstal, a jako Jozue překročí tuto řeku zpět a přinese ovoce, totiž že „člověk, který umře, znovu ožije.“

⁸⁶ A on to řekl, abyste si tím mohli být jisti: „Chci, abyste nyní šli do Jeruzaléma, a očekávali tam. Chci vám dát závdavek této věci, důkaz, takovou zálohu.“ A oni šli do města Jeruzaléma a očekávali, dokud věčný život nepřišel jako mohutný valící se vítr.

⁸⁷ A dnes, po dvou tisíci letech, nadále máme tento důkaz, že jsme přešli ze smrti do života. Náš Jozue nám přinesl důkazy, a tak jsme na cestě do zaslíbené země, ochutnávající nebeských darů od Boha, které nám přinesl. Všimněte si, jak nádherné! Pohledte, kde jste kdysi byli. Opilci...

⁸⁸ Potkal jsem dnes bratra, měl jsem takové zvláštní nutkání, abych odbočil do jisté ulice, a šel dál. Zapomněl jsem, jak se jmenuje. Snad je v tomto shromáždění. Ale i kdyby nebyl, ach, Bůh byl k němu dobrý. Je to Indián, míšenec. Je z Virginie. Duch svatý mi to řekl, nemohl jsem to rozpoznat. Nechal jsem svou manželku venku. Řekl: „Jdi tudy, a odboč za tímto rohem.“ Šel jsem tam. Ó, to se stává často. „Počkej zde.“ Čekal jsem tedy několik minut. Řekl: „Odboč, a jdi tímto směrem.“ A když jsem to učinil, setkal jsem se s ním.

On řekl: „Bratře Branhame, znám tě.“ Řekl: „Jednou jsem byl v Jeffersonville, abych tě našel.“ A řekl: „Byl jsi v zámoří.“ On byl kdysi opilcem. Chopil jsem jej za ruku, on nerozuměl tomu, co dělám. A zde se ukázala cirhóza jater. Zatímco jsem stál a držel jej za ruku, vibrace mne opustila. Co? On byl uzdraven. Tam na rohu ulice; dnes se nachází ve vašem městě.

⁸⁹ Nevím, kdo ten muž... je zde? Nevím. Jestliže je... nevím. Řekl, že se chce vrátit domů. Myslím si, že musel odejít. Byl to Indián, tuším, že byl ženatý s běloškou. Byl z Virginie. Zapomněl jsem, jak se jmenoval. Bydlí kdesi kolem Lodi nebo tak nějak. A předtím přijel až do Jeffersonville. Ale nyní měl nutkání jít na roh ulice, Duch svatý řekl: „Jdi tímto směrem.“ Ó, Bože, jsi milosrdný! Tak je to.

⁹⁰ Mohl bych takové příběhy vyprávět hodiny a hodiny, čeho jsem byl svědkem. Proč? Ježíš, ten náš veliký bojovník, přešel tam na druhou stranu, a podrobil si tu zem, přemohl smrt, přemohl peklo, přemohl hrob, třetího dne vstal a řekl: „A živý, ježto jsem byl mrtvý, a aj, živý jsem na věky věků.“ Amen. A mám klíče pekla i smrti. To je ten vítěz, poté, co roztrhl oponu ve dví. Zde On stojí!

⁹¹ Jak řekla jistá stará černošská sestra. Promiňte mi, moji černí přátelé zde přítomní. Ona chtěla říci svědectví ve shromáždění, její řeč byla velice jižanská. Ona řekla: „Jistě nejsem taková, jaká mám být.“ A pokračovala: „Rovněž nejsem taková, jak bych si to přála. Ale jedno vím jistě, nejsem to, co jsem byla.“ To znamená, že někam dospěla!

A já říkám, že o to se jedná dnes večer! Jednou jsme byli ztraceni v hříchu. A dnes přijetím toho důkazu, toho opětovaného zaslíbení (té zálohy našeho věčného spasení), povstali jsme ze smrti k životu, a žijeme nad těmito věcmi. Ale jaké to bude, až dostaneme plnou odplatu, a přejdeme sami na druhý břeh řeky, do této nádherné země?

⁹² Veliká zkouška! A nyní k Abrahamovi, po všech těchto nádherných věcech, on byl zkoušen poté, co obdržel tato požehnání. Abraham byl zkoušen.

⁹³ A právě zde lidé selhávají. Nu, naslouchejte nyní pozorně, nenechte si to ujít. Bible praví: „Každý syn, přistupující k Bohu musí být trestán, trestán, švihán. A jestliže nesnášíte kázně, tedy jste cizoložnata, a ne synové Boží.“ To dokazuje, že naše víra není taková, jak jsme říkali, že nemáme to, co jsme vyznávali. Nyní jsme se přiblížili k velice pěkné kalvinistické myšlence, a tak musíme dávat pozor. Všimněte si: „Každý syn, přistupující k Bohu musí být trestán, švihán.“ Slovo jej švihá a zkruší na kousky, vyrazí z něj každé věrovyznání, vidíte. Zkoušení, a potom se uvidí, zda je synem Božím.

⁹⁴ Nyní Abraham, poté co přijal požehnání, byl vyzkoušen.

⁹⁵ Jak ten čas rychle běží. Ještě jsem se ani nedostal ke svému textu, a už je tu čas, abychom ukončili. Budete mít se mnou trpělivost ještě nějakých patnáct minut? Děkuji. Buďte uctiví. (Abraham, hleďte na Noema.) Zabývejme se tím alespoň na okamžik. Nesmíme pospíchat, není zapotřebí. Aj, proč bychom měli pospíchat? Jsem těžkopádný. Nejsem takový, jak někteří z těchto mužů, kteří se postaví, a vychrlí to ze sebe, takto. Já jsem těžkopádný, musím čekat, dokud On mi to nedá.

⁹⁶ Pohleďte na Noema, poté, co dle Božích příkazů kázal 120 let, uprostřed toho světa více vědeckého, než ten náš. Dobrá, jistě, oni stavěli pyramidy. My je postavit neumíme. Stavěli sfingy. My je postavit neumíme. Balzamovali těla, že vypadají přirozeně do dnešních dnů, což my neumíme. Vyráběli barviva smíšením různých látek, že tyto barvy vydrží čtyři tisíce let, a nikdy nevyblednou. My to neumíme. A jsou důkazy na to, že měli civilizaci jako je tato. Ježíš řekl: „Jako bylo

za dnů Noe.“ A Noe, uprostřed tohoto vědeckého světa kázal. „Z nebe bude pršet déšť, neboť tak praví Slovo Boží!“ Noe byl prorokem.

A když jste svědky příchodu proroků, buďte bedliví, blíží se soud.

⁹⁷ A tak Noe kázal, a lidé to odmítali, vysmívali se mu přímo do tváře. Mohu si představit některé z nich, jak řekli: „To se nesetká se souhlasem našich vědců.“ Hm!

⁹⁸ Tu stejnou věc si dokáží představit dnes. Oni praví: „Hlasité velebení a uctívání Boha, a pláč, a ti tak zvaní holly rollers a tak dále, to je pouhé emocionální podnícení.“ To se nesetká se souhlasem našich vědců, ale to se setká se souhlasem Bible. A to je ta hlavní věc. Všimněte si.

Mohu si představit, jak přichází věda a praví: „Koukej, chlape. Koukej, kape ti to na hlavu. Koukej sem. Máme přece radar, můžeme vystřelit na Měsíc a poslat tam sputnik. Mezi ním a námi není ani kapka vody. Odkud by se tedy mohla vzít?“

Mohu slyšet jak Noe praví: „Tak řekl Bůh! A jestliže to řekl Bůh, On je Jahve Jireh, On si tam vodu opatří. Řekl to Bůh! A stane se to, každopádně!“ Někdo namítl...

⁹⁹ Vezměme například člověka umírajícího na rakovinu, je to už pouhý lidský stín, v následujícím roce je zdravým mužem. Jak se to stalo? Položili jej... mám stovky takových svědectví. Člověk, který už odešel z tohoto života, lékař podepsal list: „Je mrtev, umřel před mnoha hodinami.“ A Bůh posílá vidění, a ten člověk dnes žije. Jak? Neptejte se mne. Nevím jak. Bůh řekl: „Uzdravujte nemocné, křiste mrtvé, vyhánějte demony.“ Tak je to.

¹⁰⁰ Kdykoliv jste nemocní a Bůh vám oznámí vaše uzdravení, jen jděte, a řekněte to svému lékaři, řekněte mu, kdy jste byli uzdraveni. On vám dá... to bude pro něj svědectví. Když řekne: „Dobrá, je to pryč,“ řekněte: „Sláva Bohu! Díky vám, lékaři, za vaši službu,“ a jděte dál. Přesně tak. Všimněte si.

¹⁰¹ Nyní tedy Noe. On řekl: „Přijde déšť, celý svět bude smyt, všichni bezbožní.“

¹⁰² Ó, nesmysl! Máme naše církve. Náš pastor nic takového neřekl. Ten starý muž je praštěný po hlavě, on tam staví nějaký koráb. „Myslíte si, že někdo tomu uvěří?“

¹⁰³ Ale jednou Bůh řekl: „Už mám dost toho jejich posmívání. Nyní

jsem hotov. Vejdi dovnitř!“ A zde přicházejí zvířata, dva a dva, papoušek a samička, vrabec a samička, kozel a koza, beran a ovce, lvi, tygři, vše, v čem byl dech života na zemi, vešlo do korábu.

Noe řekl: „To je vaše poslední znamení!“

A oni tomu přesto neuvěřili. „Jen si jdi a buď si tam uprostřed těch tvých páchnoucích zvířat.“ Vskutku tak.

Ale Noe, poslušný Bohu, to učinil. Nezáleží na tom, co řekl svět, on byl poslušný Bohu, byl prorokem. Vešel do korábu, a Bůh za ním zavřel dveře.

104 Mohu si představit některé z těch okrajově [vlažně] věřících, kteří posedávali kolem, a naslouchali zvěsti Noe, odsunuli se kousek, víte, a řekli: „Víte co, tento muž má možná pravdu. Pojdme tam nahoru, a budeme na chvíli okounět, jak se zavrou tyto dveře. On řekl: „Až se zavrou dveře, začne pršet.“ Bůh mu řekl, že zavře dveře, a že bude pršet. Pojdte a budeme okounět. A jestli začne pršet, budeme klepat na dveře. Je to přece dobrosrdečný stařec, on nám otevře.“

105 Vidíte, někdy se zahledíte do posla, místo do poselství. Bůh zavřel dveře. Nezáleželo na dobrosrdečnosti Noe, byl to Bůh, který zavíral a otevíral, jak si přál.

106 „Bratře Branhame, tam v rohu sedí muž. Jdi a uzdrav ho, a my uvěříme v božské uzdravení.“ To říká ďábel.

107 Tentýž, který řekl, když mu vložili na tvář starý cár a bili jej po hlavě, a říkali: „Jsi-li prorokem, řekni, kdo tě udeřil, a uvěříme tomu.“ On pro nikoho nedělá ze sebe šaška. „Jsi-li Synem Božím, udělej z tohoto kamení chléb. Jsi-li!“ On to mohl učinit, ale On pro nikoho nedělá ze sebe šaška. „Jsi-li Synem Božím, sestup z kříže.“ To říkali ti duchovní, vidíte. On pro nikoho nedělá ze sebe šaška.

108 On konal pouze to, co mu ukázal Otec, nic jiného. Právě to řekl u Jana 5, 19: „Nemůže Syn sám od sebe nic činiti, jediné což vidí, an Otec činí.“ Tak je to. Všimněte si.

„Půjdeme a budeme postávat kolem korábu, a když začne pršet...”

109 Umím si představit Noe jak řekl... on měl první podlaží, a potom měl druhé podlaží (ptáci), oddělené od plazů, a potom třetí úřad. Od ospravedlnění k posvěcení (ptáci), ke křtu Duchem svatým, tam, kde bylo okno, kde mohlo přijít světlo. „Vejděte na tato nebeská místa a posadte se.“ Řekl: „ V pořádku, rodino, vy, kteří jste zde se

mnou vešli, ráno... dnes odpoledne je už pozdě. Bůh zavřel dveře. Ráno na zem přijde tma. Ráno začne pršet, a koráb popluje, a Bůh pokoří všechny tyto kruté hříšníky, kteří nevěřili tomu poselství.“ A všichni čekali.

¹¹⁰ Na druhé ráno vstali, dívali se ven, den byl hezký a jasný. On vešel do korábu, kolik z vás ví, kterého dne vešli dovnitř? Byl to 17. květen, když Noemu bylo 600 let. Byl to 17. květen, praví to Bible. A když vešel dovnitř, 17. den pominul, a slunce znovu vstalo tak horké jako vždycky.

Mohu si nyní představit toho okrajově věřícího, který pravil: „Ach! Přece jsem říkal, že na tom nic není! Proč tu okouníte? Nechte toho šarlatána na pokoji!“

„Inu, mysleli jsme, že to bylo správné.“

Ale, vidíte, byla nakreslena dělicí čára mezi věřícími a nevěřícími. A musel jsi přijít buď na jednu, nebo na druhou stranu. A nastane doba, kdy obdržíš své poslední volání.

¹¹¹ A tak na druhý den nastalo zklamání, které postihlo Noe a jeho církev, když jim řekl, že Bůh se chystá zničit svět. Ale víte, jak dlouho byli takto vystaveni na odiv? Sedm dní, a nic se nestalo. Zkoušení!

¹¹² A potom osmého dne na zemi byla tma a velké krůpěje začaly padat z nebe, voda se lila, tůně se otevřely. Ulice se zaplňovaly vodou. Lidé bušili na dveře, ale Noe je už nemohl vyslyšet. A začali se vznášet nad největší hory, a všechno vně korábu zahynulo.

Bůh Noe zkoušel, chtěl si být jist tím, že se nepokusí vyjít oknem ven nebo něco obdobného. Poté, co obdržel zaslíbení, byl Noe vystaven na odiv!

Tak je to! Když obdržíš zaslíbení a víš, že to je zaslíbení, drž se ho! Abraham musel být zkoušen. Drž se zaslíbení!

¹¹³ Inu, obdrželi tedy své poslední znamení. Jejich těla byla proměněna. A ihned potom malý Izák přišel na scénu, ten roztomilý židovský chlapec. Mohu si představit, jak byl po osmi dnech obřezán. Jak ta mladá, stoletá maminka... jak Abraham, ve stu letech, a ona v devadesáti, on stoletý, jak se museli cítit, jako ve dvaceti, plní radosti. A ten malý, roztomilý drobeček, jak on byl rozkošný!

¹¹⁴ A víte, Bůh řekl: „A nyní, aby lidé v budoucí době věděli (semeno Abrahamovo), aby si tvoje semeno uvědomovalo, že dodržím

své zaslíbení vůči každému člověku, který se chopí mého Slova, ať jej podrobím zkoušce.“

115 Když tomu mladému chlapci bylo asi čtrnáct let, mohu si představit jeho husté vlasy a hezké oči. Ó, jak šťastní byli otec a matka! Víte, jak se cítí rodiče, když mají dítě, jedno dítě. A potom Bůh řekl Abrahamovi... inu, on by to neřekl Sáře, neboť Sára byla tou křehčejší nádobou. A tak řekl: „Abrahame, chci, abys vzal toho malého chlapce, kterého jsem ti dal, toho, skrze kterého tě hodlám učinit otcem mnoha národů, a chci, abys jej vzal tam na jistou horu, kterou ti ukáži dnes večer ve vidění, a tam jej zabiješ.“ Zničit tu jedinou naději, která jej mohla učinit otcem národů, pro Boha, který dodrží své Slovo, Bůh řekl: „Učiním tě otcem národů.“ Očekával po všechna ta léta, dokud mu nebylo sto let, sto čtrnáct let. „A nyní zde je ten malý chlapec, ten jediný důkaz, který máš, na kterého se vztahuje, že dodržím své Slovo, jdi nyní a znič jej. Stejně tě učiním, skrze to dítě otcem národů.“

116 A je řečeno, že Abraham: „O zaslíbení tedy Božím nepochyboval z nedověry.“ Věděl, že jej jako z mrtvých vzkříšeného přijal. Věděl, že jestliže Bůh něco zaslíbil, může jej vzkřísit z mrtvých.

117 A my jsme semenem Abrahamovým. A jedna malá teologická chyba se může vloudit do cesty, může se stát populární v očích mužů a žen, a chopíte se ji místo setrvání ve Slovu. Styďte se! Některé veliké organizace, jaký to má význam před Bohem? On to smete z povrchu, takto! [Bratr Branham cvakne prsty]. On je tomu vzdálen, on byl tomu vlastně vzdálen už tehdy, když se organizovali, každý jeden, a zůstane takový vždy. Nejedná se mi zde o tyto jednotlivce, nýbrž o ten organizační systém, ten je protivný Bohu. Každá organizovaná církev je dcerou katolické organizace. Praví to Bible, Zjevení 17: „Stará nevěstka, máte smilnic, svých dcer.“ Přesně tak.

118 Máme zrovna takovou, která sedí nad naším národem. Běda vám, vy jemní demokraté, kteří jste zaprodali své prvorozenectví! V pořádku, nechme to běžet dál, dokud se nevrátím. Všimněte si. Je už pozdě. Copak váš Kristus nemá pro vás větší cenu než vaše politika? Měli byste konat, co řekl Abraham Lincoln. V pořádku. Všimněte si, jdeme dál.

Bůh tedy řekl: „Vezmi toho chlapce na vrcholek hory.“

119 Nyní vás jistě zajímá, zda Abraham byl mladý nebo ne? On šel na třídní cestu se svým dítětem, s dřívím, se svými služebníky a osly.

A každý muž, každý obyčejný člověk... Dohlížel jsem kdysi na linku vysokého napětí, chodil jsem, tehdy, když jsem byl revírníkem, a byl jsem s to projít lehce i třicet mil denně. Měli jsme benzínová chodidla, tak jsme tomu říkali. Ale tito lidé, jejich jediný transport byl po nohách, nebo jízda na oslu. A zde byli právě na tom malém těžkopádném oslu, jsme schopni jej předběhnout. A tak je zde, na třídení cestě, a potom pozdvihl svůj zrak a spatřil zpovzdálí tuto horu. Musel se nacházet nějakých sto mil od civilizace, hluboko v poušti. Poslyšte nyní a všimněte si.

Potom vzal dříví a vložil na záda Izákovi, kříž, Syn Boží mnoho let potom. Jako Izák nesl na horu dříví, na kterém měl být položen jakožto oběť. Předobraz.

¹²⁰ Jestliže to Bůh už předem znázornil do puntíku, Lotova žena, neobracej se dozadu a nehleď na věci tohoto světa. Všechny tyto typy a stíny jsou perfektní, vidíte. Vzpomeňte na Evu. Vzpomeňte Lotovu ženu. Vzpomeňte samotného Lota, vy muži. Vzpomeňte, Adam to dal své ženě, stejně tak Lot. Buďte opatrní. Říkám vám tyto věci jako váš bratr. Je později než si myslíte.

¹²¹ Všimněte si, jak ten malý Izák stoupá na horu. Začal být nedůvěřivý. Rozhlížel se kolem sebe a řekl: „Můj otče.“

A on řekl: „Zde jsem, můj synu.“ On řekl: „Zde je dříví. A zde je všechno ostatní, oheň. Ale kde je beránek k zápalné oběti?“

¹²² Poslyšte toho starého otce, aniž by se zachvěl vzrušením v hlase, řekl: „Můj synu, Bůh si opatří oběť pro sebe.“ Jeho jediný syn jde na zabití [porážku], a přece to staré věrné srdce si uvědomuje, že Bůh nemůže lhát.

Semenom Abrahamovo jedná dnes přesně tak! „Jak je to možné, bratře Branham?“ Bůh si to opatří. „Jak to učiní?“ Nevím. Ale On je Jahve Jireh.

Vyšli na vrcholek hory, přivalil kameny. Na kameny vložil dříví a zapálil oheň. Řekl: „Izáku, můj synu, obrať se.“ Sejmul pouta ze svých beder a svázal mu ruce a nohy. Izák, poslušný, jako Kristus, až na smrt. Položil ho na ten blok. Sáh do pochvy a vytáhl svůj veliký nůž, několikrát jej obtáhl, a pohleděl k nebi.

¹²³ „O zaslíbení tedy Božím nepochyboval z nedověry, nýbrž posilnil se věrou, pročez jej jako z mrtvých vzkříšeného přijal, byl naprosto přesvědčen o tom, že jestliže to řekl Bůh, aby tak učinil, On

může jej vzbudit z mrtvých.“ Takový je Abraham, takové je jeho semeno po něm. Jestliže takové bylo jeho přirozené semeno, copak bude s tím královským semenem. Nezakolísal! Co Bůh řekl, Bůh vykoná. On to věděl, byl o tom přesvědčen, že co Bůh zaslíbil, je to mocen vykonat.

124 Obtáhl nůž, drobné oči malého Izáka pozorovaly to dlouhé ostrí, jak pobíhá po kameni. Stáhl svou ruku zpět, odhrnul kadeře vlasů z jeho obličeje, prohnul jeho bradu dozadu, narovnal se, slzy mu takto kanuly po tvářích. Věděl přece, že o zaslíbení Božím nepochyboval! Pozdvihl tedy ruku a chtěl pohroužit dýku do hrdla svého syna.

A když to učinil, zavolal na něj hlas Boží a zadržel jeho ruku, řka: „Abrahame, Abrahame! Nevztahuj ruky své! Neboť jsem již poznal, že mne miluješ.“ Co On vlastně učinil? Vydal svědectví semeni Abrahamovu po něm. „Nevztahuj ruky své na dítě! Neboť jsem již poznal, že mne miluješ.“

125 A asi ve stejnou dobu Abraham za sebou něco uslyšel. Rozhlédl se kolem sebe, a hle, byl tam beránek, (to je ovečka mužského pohlaví) zachycen za rohy v trní a křoví. A Abraham přišel a chopil toho beránka a zabil ho místo svého syna.

126 Odkud se vzal tento beránek? Nacházeli se přece stovky mil od civilizace. Jakže, šelmy by jej už dávno na tomto místě roztrhaly. Samozřejmě, vždyť to je domácí zvíře. Odkud se tedy vzal? A navíc se nacházel na vrcholku hory, kde není ani tráva ani voda. A Abraham posbíral kolem dokola kamení, tam kde leželo, aby vzdělal oltář. Odkud se to vzalo? To nebylo vidění, to přece krvácelo. Vidění nemůže krvácet. Haleluja! Jahve Jireh si opatřil oběť pro sebe!

127 Když se vezme Boha za slovo On je mocen si opatřit cokoliv. Bůh, Jahve Jireh je i dnes večer nadále Jehovou Jireh! On si oběť již opatřil. On si opatřil církev. On si opatřil posla, Ducha svatého. On je nyní přítomen, Jahve Jireh! Pán si opatřil sám Bibli, Ducha, církev, poselství, posla. A nyní přišla hodina pro církev, aby ona byla vytržena a vzata domů. Jahve Jireh si opatří prostředky, jak vzít církev z tohoto světa, a přeměnit ta naše vetchá těla, a vzít je do slávy. Jahve Jireh! Jak se může něco takového přihodit v této moderní době, ve které žijeme?

128 Billy, můj syn a já, ať je nyní kdekoliv, byli jsme zrovna v Indii a já vzal noviny. Když jsem vystoupil z paluby lodě, stály tam tisíce lidí s girlandami a celými hromadami květin. Když jsme se dostali do

motelu Taj, byly tam anglické noviny. A našel jsem v nich veliký článek, který pravil: „To musí být znamením konce zemětřesení.“ Co se to vlastně stalo? Inu, asi tři nebo čtyři dny před tím velikým zemětřesením, o kterém jste jistě četli, všichni malí ptáčci, kteří bydleli ve skalách...

129 V Indii nemají takové stěny jako my v Kalifornii, Spojených státech. Oni stavějí své stěny z kamenů, které nasbírají. A ptáčci si v nich stavějí svá hnízda. Tam stavějí velké věže a ptáčci si v nich dělají svá hnízda. A všechno to drobné ptactvo několik dnů před příchodem toho zemětřesení opustilo tyto zdi. A večer nebo... uprostřed dne, když bylo horko, ovce a dobytek rád stojí ve stínu těchto stěn a věží, aby se uchránil před žárem slunce.

Ale po dobu dvou dnů se dobytek a ovce nepřiblížily k těmto stěnám. Stály uprostřed polí, opírajíce se o sebe, povzbuzující se. A potom zasáhlo to zemětřesení, zachvělo těmito zdmi. A ptáčci se začali vracet zpět, rovněž dobytek z polí. Co to bylo? Ten stejný Bůh, který mohl zavolat ovce a dobytek, a ptactvo, aby vešly do korábu, ukazuje, že je tím stejným Bohem dnes, který může odvolat zvířata pryč.

130 A jestliže může instinktem vést zvěř, o kolik více by měl vyvést církev Boží zprostřed těchto lidského původu stěn a učení. Babylon jednou padne. Jahve Jireh sám opatří místo odpočínutí pro tebe. Odleť pryč zprostřed zdí tohoto světa!

131 Odleť pryč zprostřed půvabů Hollywoodu! Církve se jej snaží napodobovat, dvoří se mu. Evangelium se neleskne. Hollywood se blyští, evangelium žhne. Hollywood se leskne svým kouzlem. Veliké církve se lesknou svým vzděláním. Kdežto církev Živoucího Boha žhne pokorou a líbezností Ducha svatého. A je podstatný rozdíl mezi žárem a leskem.

132 On je zde přítomen. Jahve Jireh si opatří pro sebe. „Bůh je mocen z těchto kamenů vzbudit děti Abrahamovi.“ Jestliže denominace to nepřijmou, Bůh si může vzbudit děti z těchto ulic, prostitutky přímo z jejich doupat. On si může vzbudit, cokoliv si přeje. Ale jestliže si Bůh opatřil poselství, pak zde bude někdo, který ho přijme. Jahve Jireh! Pán si opatří své poselství. Pán si opatří svého posla. Pán si to opatří pro sebe, svým vlastním způsobem znamení pro církev, nikoliv cestou připojení se, zapsání svého jména do knihy.

133 Tolik dnes toho slyšíme o rozhodnutích, tolik rozhodnutí. Co nám prospěje nasbírat hromadu kamení, není-li zde kameník, který je

otesá a zformuje na syny a dcery Boží? Co nám prospěje stavění velikých denominací, které se rozrůstají do tisíců, jestli postrádáme někoho s ostrým, dvousečným Božím mečem, který by je zformoval na pravé děti Boží? Potom je raději ponechme v tom stavu, v jakém se nacházejí. Amen. Bůh, nikoliv metodisté, nikoliv baptisté, katolíci, Bůh si opatřil nůž ke zformování dětí Božích, synů Božích. Amen. Jahve Jireh, „Pán si opatří.“ A vskutku opatřil! Věřte mu a žijte.

Skloňme na chvíli své hlavy.

¹³⁴ Milosrdný Bože, věčně živý Bože, buď nám nyní milostiv, a uděl nám ze své milosti. Jsme nehodní, Otče, čehokoliv, co pro nás máš. Ale my nevyznáváme, že jsme toho hodni, máme pouze na zřeteli volání Boží. Prosíme, Otče, abys nás dnes večer zformoval na kameny, které jsou způsobilé do Božího chrámu na ten veliký příchod Pána Ježíše do svého chrámu. Dejž to, Otče. Odpusť nám naše hříchy a provinění. Zjev nám své Slovo. Ukaž nám, jak máme chodit. Poučuj nás, Otče, Bože. Dejž, abychom to mohli přijmout. A jeli to v rozporu se Slovem, pak víme, že se jedná o špatného učitele. Duch svatý je našim učitelem. On napsal Slovo a nebude vyučovat ničemu kromě Slova. A modlíme se, nechť se to dokáže uprostřed nás dnes večer, v našich srdcích. Dejž to, Bože.

¹³⁵ Nyní s našimi hlavami skloněnými a zavřenýma očima. Mou pokornou modlitbou je, aby milost Boží odpočinula nad vámi. Věřte tomu. Nepochybujte.

¹³⁶ Je zde přítomen někdo v této budově, a vím, že je, nějaký muž nebo žena, kteří Jej neznají, kteří nikdy nepřijali jim připravenou oběť, Pána Ježíše, jakožto svého Spasitele? Neznáte Jej? Intellektuálně si snad myslíte, že ano. Ale člověk nemůže spatřit Boha, dokud se znovu nenarodí. Spatřit neznamená... nevidíme Jej našima očima, vašima očima vidíte. Spatřit znamená porozumět. Hledíte rovnou na to, a pravíte: „Nevidím to,“ a tím míníte, že tomu nerozumíte. Nikdy se nedozvíte, o čem nyní mluvíme, dokud nebudete znovuzrozeni. Neměli jste ještě tuto zkušenost? Nyní se svými skloněnými hlavami a zavřenýma očima, chcete pozdvihnout své ruce a říci: „Bratře Branhamo, modli se za mne dnes večer. Věřím, že jsme přijali své poslední poselství. Den rychle vyprší. A vidím, jak jsi řekl, že to, co je v Bibli, je pravdou, neboť jsem Bibli četl. Věřím, že to je tato hodina, a že tedy musíme přijít nyní. A, co se mne týče, chci se postavit pro Krista“?

¹³⁷ Bůh ti žehnej. Bůh ti žehnej. Bůh ti žehnej. Bůh ti žehnej. Bůh ti

žehnej. Bůh ti žehnej, tobě. Dobrá. Tam na balkónech, ty ruce! „Jen pozdvihněte své ruce, řekněte, jako řekl Jozue: „Já a dům můj sloužiti budeme Hospodinu.““ Ano prosím, ještě někdo? Čekám. Bůh ti žehnej, tam vzadu. Bůh ti žehnej. On tě vidí. Tam na balkónu, Bůh ti žehnej tam vzadu, pane, je to největší věc, kterou jsi učinil ve svém životě. Tam uprostřed balkónu, snad i tam někdo pozdvihne svou ruku. Snad jsem tam jenom dobře neviděl, snad... někdo uprostřed balkónu nebo tam nahoře? Pozdvihněte své ruce a řekněte: „Bratře Branhame, i za mne, chci mu sloužit. Jsem upřímný.“ Bůh ti žehnej. Bůh ti žehnej. Bůh žehnej tomu malému muži. Na balkóně, napravo, někdo chce pozdvihnout ruku a říci: „Bratře Branhame, já, za mne, vím, že to je správné. Neznám Boha, ale chci Jej poznat. Chci si tím být jist. Nemohu si nechat ujít tuto příležitost. Snad se tu už nikdy nevrátím.“

138 „Strom padne na tu stranu, na kterou se naklání.“ Tak praví Písmo. Nepadni na nesprávnou stranu. Dnes večer to můžeš dát do pořádku [přivést na správnou míru]. Pamatuj, dokud trvá věčnost, a ta nemá počátek ani konec, ale ty ses stal její částí, buď budeš trpět, nebo dojdeš radosti. Jak můžeš vědět, že budeš naživu, než se vrátíš domů?

Snad řekneš: „Jsem příliš mladý.“

139 Před nedávnem jsem obdržel zprávu. Jistá mladá slečna z mého státu se pustila na špatnou cestu, začala kouřit cigarety. Slyšela o Bohu, ale nevěnovala tomu pozornost. Bylo ji šestnáct let, vracela se z... ne, osmnáct let, vracela se ze střední školy. A bylo tam řečeno, že se pokoušela konat správně. Ale dostala se do špatné společnosti, a byla usmrcena na místě bleskem.

140 Před nedávnem jistý černocho ze Shreveportu se postavil a řekl: „Není Boha.“ Rouhal se, řekl: „To je banda svatých fanatiků.“ Blesk ho ranil. Nesli jej do hrobu. Když toho muže pochovávali, objevil se malý mráček, a blesk uhořel do rakve, a vyhodil jej z rakve.

141 Bůh Jahve se umí hněvat. Ví, že je dobrým Bohem, ale je rovněž Bohem soudu. On stále hledí, On o tom ví.

142 Jsi-li bez Boha, pak pozdvihni svou ruku a řekni: „Vzpomeň i mne, bratře Branhame, zatím co se budeš modlit.“ Bůh ti žehnej, paní. Bůh ti žehnej, synu. To je správné, mladý muži. Bůh ti žehnej, tam vzadu. Ano, ó, díky Bohu.

143 Náš Nebeský Otče, nyní pohlížíš na ně. Víš, že se pozvedlo na dvacet nebo třicet rukou, těch, kteří Tě chtějí mít jako svého Spasitele. Bože, dopřej jim to nyní. Předložil jsem jim Tvé Slovo. Ty jsi sám řekl:

„Kdo slyší Slova má.“ Udělal jsem to nejlepší, co jsem mohl, Pane. „Že kdož slovo mé slyší, a věří tomu, kterýž mne poslal, máť život věčný, a na soud nepřijde, ale přešelť jest z smrti do života.“ Jak nádherná to věc, když na to pomyslím! Jestliže se za těmito rukama nachází upřímné srdce, které to bere vážně, pak se něco stalo. Ty jsi přece řekl: „Každý kdož by koli vyznal mne před lidmi, i Syn člověka vyzná jej před Otcem svým a anděly Božími.“ Nechť tedy ví, že Ty jsi zde, Pane. Prosím, abys nám to dopřál. Vyslyš nás. Vždyť jsme tvými služebníky, Pane. Ve jménu Ježíše.

¹⁴⁴ V pořádku, pozdvihněte své hlavy. Věříte, že On je ten Jahve Jireh? Věříte, že žijeme za dnů, jako byly dny Lota? Dny Noe? Vzpomínáte si na poslední poselství?

¹⁴⁵ Je zde přítomen někdo po prvé? Pozdvihněte své ruce. Mnozí! Doufám, že bratr Borders vám to objasnil. Slyšeli jste zajisté, co se stalo během minulých shromáždění. Pozdvihněte své ruce, pokud ano, jestliže jste to ovšem doposud nespatriili, jen zaslechli. V pořádku. Inu, jsem cizí těmto lidem.

Někteří z vás jsou souženi bolestmi a modlí se k Bohu, a praví: „Bože, buď mi milostiv, jsem nemocen. Bratr Branham mne nezná. Ale slyšel jsem, že Ty jsi veleknězem, který je citlivý na naše mdloby.“ Kolik z vás to ví? „A On je včera i dnes, tentýž i na věky.“ Víte co? Dobrá, tedy nyní, jestliže On je naším veleknězem, jak by asi zareagoval, kdyby ses Jej dotknul? Stejně tak, jak tehdy, když se ho dotkla ta žena s krvotokem. On se obrátil a řekl jí, jak to s tím krvotokem bylo, a že ji zachránila její víra. Souhlasí to? On je Ten stejný dnes večer, jestliže jen mu můžete věřit stejným způsobem jak tehdy. Věříte mu tím stejným způsobem?

Pohledte sem, na mne. Jako Petr a Jan řekli u těch krásných dveří: „Pohleď na nás.“ To nebylo jen tak pro nic za nic, ale, hele, co tím chtěli říci.

¹⁴⁶ Začneme nyní z této strany. Pohledte sem a věřte celým srdcem. A řekněte: „Pane Ježíši, věřím Tobě, a chci se dotknout Tvého roucha. Promluv k bratru Branhamovi a dej mu poznat, jakou mám nouzi. Učiniš-li to, budu Ti věřit.“ Uděláte to?

¹⁴⁷ Je v tom jistá opovážlivost. Jak se mohu na něco takového odvážit? Jistě bych jednal nesprávně, kdybych udělal takovou výzvu. Takto jsem vyzval tehdy půl miliónu lidí najednou, nemohl jsem navíc mluvit jejich řečí. Ale On mne nikdy neopustil. Proč? On to zaslíbil! To

je poslední den, a On to zaslíbil, a zde to máme.

148 Víím, přátelé, že jste okusili už mnoho hořkostí. Byli jste svědky mnohých tělesných napodobenin. Ale dovolte mi, abych vám řekl jednu věc, nikoliv pro svůj prospěch, nýbrž pro váš prospěch. Oni to vždycky měli. Ale Bůh neměl nikdy na zemi dva takové najednou, nikdy. A tak si zapamatujte, je zde mnoho napodobování, ale je zde i ten ryzí Bůh. Je zde ten pravý Duch svatý. Je zde pravé poselství Boží, takové, že Ježíš Kristus zemřel za hříšné, vstal z mrtvých, a vrátil se v osobě Ducha svatého, a koná v církvi totéž, co konal, když byl zde.

149 Inu, copak o tom nemluví Slovo Boží? V. Epištola k Židům stojí psáno, ve 4. kapitole, praví to Bible, že: „Živá [jest] jazyk Boží a mocná, a pronikavější nad všeliký meč na obě strany ostrý, [tne nahoru i dolů] a dosahuje až do rozdělení i duše i ducha i kloubů i morku v kostech, a rozeznává myšlení i mínění srdce.“ Souhlasí to?

150 A právě z toho důvodu se mohl Ježíš postavit před veřejnost a říci jim to. Farizejové řekli: „On je Belzebub.“ Ježíš se k nim obrátil. Oni to neřekli hlasitě, ale On jim řekl, stejně tak On mohl říci této ženě o jejím krvotoku. Říci ženě o jejích mužích, a když ona řekla... Ona řekla: „Jakže, to je přece znamení Mesiáše.“

151 Nyní jsme svědky návratu, zjevení se Mesiáše mezi lidmi. To je Duch svatý, který připravuje církev.

152 Obrátte nyní své hlavy. Vidíte tam tu malou ženu, jak povstává? Ona sedí tam. Vidíte nad ní to světlo? Ona trpí krevním tlakem. Jistě. Je v modrých šatech a má brýle. V posledních dvou nebo třech vteřinách pocítila kolem sebe podivuhodné teplo. To souhlasí. Ten vysoký krevní tlak, který tě trápil, tě nyní opustil. Přijímáš to? Pokud ano, pozdvihni ruku.

Čeho se dotkla? Nejvyššího kněze. Jděte nyní, a zeptejte se této ženy. Nikdy jsem ji neviděl. Není mi o této ženě nic známo, ale je to pravdivé. Pozoroval jsem to světlo, jak se pohybuje nad obecností, přiblížilo se tam, a viselo vedle této... zářivé světlo.

153 Věříš? Dna, močový měchýř, komplikace, nervozita, slabost. Ano, tak. Nejsi odsud. Jsi z malé obce, která se jmenuje West Point. To souhlasí. Věříš, že mi Bůh může říci, kdo jsi? Paní Hardwicková. Souhlasí to. Jestliže souhlasí to, pak se postav na nohy. Je to pryč. Ježíš Kristus tě uzdravil.

154 Věříš? Lidé se na tebe ohlížejí. Sedí zde jistá žena. Podívejte, to

světlo se stále drží nad ní. Copak to nevidíte? Zde to je. Pozorujte.

155 Zde to je, vedle toho muže, který sedí tam a hledí přímo na mne. Dna. Věř celým srdcem a Bůh tě uzdraví, pane. Jsme si cizí, ale nikoliv Bohu.

156 Tato paní sedící tam vzadu trpí bolestmi hlavy. Bože, dej, aby to neopomenula. Bože, prosím za paní Mortonovou, aby věřila v Pána Ježíše Krista. On tě uzdravil z tvých bolestí hlavy. Vidte, nedovolil ji, aby to opomenula. Chci se tě na něco zeptat. Včera večer, když jsem mluvil s kýmsi o bolestech hlavy, měla jsi takový zvláštní pocit, a pozastavovala ses nad tím, zda jsi to byla ty, nebo ne. Souhlasí to? Pozdvihni svou ruku. Nečtu tvé myšlenky, ale říkám ti, co sis myslela. Je to tak. Dnes sis chtěla být jistá, že se jednalo o tebe. Nyní tě to opustí, tvá víra tě zachránila. Haleluja.

157 Pohledte na tu paní, která tam sedí v kostkovaných šatech. Máš, paní, modlitební lístek? Nemáš. Věříš, že tě ta kýla opustí, a že se uzdravíš? Ano? Pozdvihni svou ruku, jsou-li to ty věci, které tě trápí. V pořádku. Věř celým srdcem, a budeš uzdravena. Vidíte, co je zapotřebí?

158 Ta paní za ní, nechť pozdvihne svou ruku s malým... ne, ta druhá, za ní, v těch skrovných šatech, která trpí srdeční nemocí. Ano. Věříš, že Bůh tě uzdraví? Skvěle, prima. Učiní to, pokud jen budeš věřit.

159 Ta paní, druhá vedle ní, paní Dillmanová. Jestliže věříš, že Bůh tě uzdraví z té žaludeční nemoci. Paní Dillmanová, věř, a budeš mít svůj žaludek. Je to nervozita žaludku, trápíš se tím už dávno, obzvlášť po přechodech. Mnoho věcí ti způsobilo veliké potíže, ale nyní to je pryč. Je-li to pravda, zamávej lidem, aby to viděli. Jsem-li vůči tobě cizí, mávej svou rukou dál. Ježíš Kristus tě uzdravuje.

160 Věříte? Kdo to je? Jahve Jireh, Pán který si opatří oběť! Nyní mi celé toto obecenstvo připadá jako jeden hlas. Jahve Jireh si opatřil oběť pro každého z vás. Věříte tomu?

161 Nyní ti z vás, kteří pozdvihli své ruce, pojdte sem, a postavte se sem na okamžik. Uděláte to? Jahve Jireh si opatřil oběť. Pozdvihli jste své ruce na znamení toho, že věříte. Spatřili jste to, a víte o tom. Je nemožné... To je něco! Jen pohledte na tyto lidi, kolik jich bylo povoláno. Já to nevím. Snad sedm, osm, deset, na tom přece nezáleží, těch, kteří byli povoláni. Mohlo by to pokračovat dál. Ale zatím co mám ještě dost sil, přál bych si, abyste přišli a přijali Krista jakožto svého

Spasitele. Povstaňte nyní a pojdte sem, zatímco zazpíváme píseň: „Pane, jdu, nyní k Tobě jdu.“ Povstanete nyní a přijdete sem, ti z vás, kteří před chvílí pozdvihli své ruce? A postavte se sem kolem oltáře, a dosvědčte, že se nehanbíte za Krista. Jste v Jeho přítomnosti. Pojdte nyní, a dosvědčte před lidmi, že jste to mínili vážně, že chcete být vzpomenu ti před Bohem a přijmout Jej jakožto svého Spasitele. Pojdte nyní, zatím co všichni povstaneme a budeme zpívat.

*Pane, k Tobě jdu!
Nyní k Tobě jdu!
Obmyj mne, očišť mne v krvi
plynouce z Golgoty!*

¹⁶² Pojdte nyní, pojdte sem, nyní. Budeme se modlit. Nikdy se nemůžeš nalézt Jemu blíž, než když Jej potřebuješ.

*Pane, k Tobě jdu!
Nyní k Tobě jdu!*

¹⁶³ Pojdte jen dolů, vy z balkónů. To je správné. Pojdte dolů, postavte se sem. Nyní, On řekl, „Kdožkoli tedy vyzná mne před lidmi, vyznám i já jej před Otcem svým. Nebo kdož by se koli za mne styděl i já se budu stydět za něj,“ pamatujte tedy, to je Bible od 1. Mojžíšova do Zjevení. Pojdte nyní, mladí a staří. Přijdete? Členové i nečlenové církví, pojdte nyní. Uděláte to? Přijmete Krista, zatím co jste v Jeho přítomnosti.

*Pane, k Tobě jdu!
Nyní k Tobě jdu!
Obmyj mne, očišť mne v krvi
plynouce z Golgoty!*

¹⁶⁴ (pokračuje přivádění těchto lidí.)

¹⁶⁵ Poslyšte. Věříte, že jsem Jeho prorok? Nevyznal jsem to předtím. Ale věřím, že stojím před lidmi, kteří tomu rozumí, a ví, k čemu je chci přivést. Jsou zde lidé, kteří jsou pouhými vyznavači křesťanství a měli by sem přijít. Pojdte, že ano? Dovolte, že se zeptám, jak si to vůbec představujete? Jiné znamení už přece neobdržíte. To je ono. „Tak praví Pán.“ Může něco takového vyřknout Boží prorok, aniž

by to bylo pravdivé? Dostává se vám největšího znamení a zároveň toho posledního před zjevením se Kristovým. Pojdte! Důvod, proč tohle říkám, ač jsem to neřekl nikdy v jiných shromážděních, je v tom, že právě zde se naskytá příležitost, aby se něco událo. Proto vám říkám kdo jsem. Věřím, že tomu rozumíte. Nebudete přece chodit kolem dokola, formovat nějaký kult a říkat: „Bratr Branham je dobrý muž,“ nebo něco takového. Přece chápete, o čem mluvím. Pojdte nyní. Pojdte. Nechte se přesvědčit, ve jménu Krista. Pojdte!

166 Vy, kteří nevíte, na čem stojíte a nejste si tím příliš jistí, snad není to jen něco intelektuálního nebo nějaká emoce, snad jste plakali, slzeli nebo se vás zmocnila nějaká emoce. Nepokoušejte se vejít na takových základech. Pamatujte, pravím vám ve jménu Páně, zahynuli jste, mizerně zahynuli, a nevíte o tom. Nenechte si ujít takovou příležitost, přátelé. Já mohu jen zasít semeno a vytáhnout síť. Bůh dává růst. Já to nevím.

167 Skloňme své hlavy, a uvidíme, zda On nemá něco... [sestra mluví v jazycích a někdo dává výklad.] Slyšíte to?

Pane, k Tobě jdu! (Zpytujte svá srdce.)

Nyní k Tobě jdu!

Obmyj mne, očišť mne v...

Člene církve. Kdybych zde stál, a neměl jiné prožití jak to, že jsem se připojil k církvi nebo něčemu jinému, rychle bych si proklestil cestu sem.

168 Pamatujte, Duch dává svědectví, že jsme na konci. Věda říká: „Jsme tři minuty před půlnocí.“ Poselství Bible praví: „Zde to je, ta poslední věc!“ Probuzení se končí, dveře se zavírají. Budeš vně, a budeš klepat, a nedostaneš se dovnitř. Pojd'!

Pán ti žehnej, mladá paní. Já... učiním.

Pane, jdu!

Nyní k Tobě...

169 Bůh ti žehnej. To je správné, pane. To je ta cesta, pojdte sem, tam z balkónů. Přicházejte kolem těch řad.

170 Zde je Slovo, zde jsou důkazy. Zde je Duch, zde jsou svědkové. A zde přicházejí lidé, ukázat, že jsme v konečné době.

*Pane, k Tobě jdu!
Nyní k Tobě jdu!
Obmyj mne, očišť mne v krvi
plynouce z Golgoty!
Pane, jdu!*

Čeká, je shovívavý, nechce, aby někdo zahynul, nýbrž všichni přišli ku pokání. Pojdte, postavte se sem.

Máte-li pochybnosti ve svých myšlenkách, musíte si být jisti tím, přátelé, víra je dokonalá.

*... z Golgoty!
... Pane, jdu!
Nyní k Tobě jdu!*

¹⁷¹ Pojdte. Padesát až sedmdesát lidí se už sem shromáždilo. Pojdte nyní. Dovolte těm ostatním, kteří chtějí přijít. Zdržel jsem vás trochu déle než obvykle. Neboť zítra se budeme věnovat božskému uzdravení. Duch svatý mi před chvílí řekl: „Nedělej modlitební řadu. Volej k oltáři.“ Jsem mu poslušný, konám, co On řekne. Poslušný, to koná On.

*Nyní k Tobě jdu!
Obmyj mne, očišť v krvi
plynouce z Golgoty!*

¹⁷² Se skloněnými hlavami, zatím co jsme v očekávání. Ó, Bože, nechť Duch svatý převezme ty, kteří chtějí přijít sem, blízko k oltáři, kteří přicházejí vzít požehnání. Nechť Pán Bůh to dopřeje. Duch Boží promlouvá.

¹⁷³ Pojdte sem, pojdte sem. Pojdte blízko, všichni. „Každá duše obtížena hříchem, u Pána je milost.“ Pojdte nyní. „Pojdte se ponořit do této očišťující lázně, a budete zbaveni všech poskvrn a vin. Je pramen krve naplněn, z Emanuelových žil.“ Nyní vroucně.

¹⁷⁴ Pociťujete nyní ten pokoj nad tímto shromážděním? Co to je? To je smrt, smrt hříšníkům. Nechť sem přijdou osobní pracovníci, a věnují se jim. To je smrt, tito lidé umírají. Bible jsou rozdány [dosl. ven], oni vysvětlují. Smrt prochází kolem oltáře, nový život přijde po smrti.

*Je pramen krví naplněn
 z... (Ó, jak by sis přál tohle jednou uslyšet, v ten
 den, kdy tvůj tep ustane!)
 Hříšníci ponořeni v této lázni,
 jsou zbaveni skvrn svých vin.
 Zbaveni skvrn svých vin, (To je ono, mladý muži.
 Bůh žehnej tvému srdci. To je ono. Právě na to
 On čekal.)
 Hříšníci ponořeni v této lázni,
 jsou zbaveni skvrn svých vin.*

175 Necht' nyní křesťané, kteří jsou poučeni, se sem pohnou, zatím co budeme zpívat další verš. „Zmírající lotr pookřál, když spatřil pramen ten, zde mohu i já, tak špatný jak jsem, všechny mé hříchy smýt.“ Necht' se nyní sem hnou lidé, kteří jsou poučeni. Ti z vás, kteří nemáte křtu Duchem svatým, pojdte sem nyní. Nevíte, co Bůh může během jedné minuty vykonat. Pohněte se sem, zatím co zpíváme další verš.

*Zmírající lotr pookřál,... (to dokázané Slovo)
 když spatřil pramen ten;
 (Ó, to je skvělé, jen pojdte nyní. Pojdte dokud
 se voda kormoutí)
 ... tak špatný jak jsem, všechny mé hříchy smýt.
 Všechny mé hříchy smýt,
 všechny mé hříchy smýt.*

Ano, to je to, pracovníci. Dejte se do toho, všichni, kteří vykročili, kvůli tomu kormoučení se vody. Pojdte rovnou.

*... špatný jak jsem,
 všechny mé hříchy smýt.*

176 Nyní ti z vás, kteří se chtějí modlit, pojdte sem blíž a připravte se. Budeme věřit, že Bůh to vezme v potaz. Musí! Ten samý Bůh, který může rozpoznat myšlenky srdcí! Pamatujte, Ježíš to ve městě udělal pouze jednou. Ale On řekl: „Větší než toto budete činiti.“ Vidíte, dokázal své Slovo, jakožto pravdivé. Pojdte sem. Necht' se nyní všichni modlí za tyto lidi, kteří jsou zde. Každá osoba, která se umí modlit. Kolik znovuzrozených lidí je v této budově? Pozdvihněte své ruce.

Nechť nyní všichni zvednou své ruce, a obětují díkyvdání za tyto lidi.

¹⁷⁷ Náš nebeský Otče, obětujeme Tobě díkyvdání za tyto lidi. Jsou Tví. Přišli říci své vyznání. Přišli umřít sami sobě a hříchu. Vracejí se jakožto nová stvoření v Kristu.

¹⁷⁸ Satane, prohrál jsi bitvu! Bůh je Jehovou Jireh! Pán si opatřil oběť, opatřil lidi, opatřil výzvu k oltáři, opatřil poselství, opatřil milost. Satan prohrál bitvu, ve jménu Ježíše Krista on prohrál bitvu!

